

РЕШЕНИЕ

№ 2121

гр. София, 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **8608** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по исковата претенция на Е. Т. И., в качеството ѝ на наследник на И. Г. И., конституирана на основание чл.227 ГПК, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 4000 лв., изразяващи се в душевна болка, срам, унижение от уронването на офицерската чест и достойнство на И., в резултат на издаването на Заповед №312/18.07.2012г. на началника 08-РУП- СДВР за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 1 година, отменена с Решение №1854 по адм.д. 7313/2012г. на АССГ, Първо отделение, 10-ти състав, ведно със законната лихва от 10.02.2014г. - датата на влизане в сила на решението на АССГ.

Първоначално искът е бил предявен от И. И. за същата сума и на същите фактически основания, но на правно основание чл.49 ЗЗД, ищецът е починал в хода на производството и на негово място на основание чл.227 от ГПК е конституирана неговата наследница по закон Е. Т. И.. Исковата молба е уточнена с писмено изявление от ищцата чрез адв. Д. от 29.10.20г. - относно правното основание по чл.1, ал.1 ЗОДОВ и ответника- СДВР.

От фактическа страна в исковата молба се твърди, че И. И. като старши инспектор, назначен на длъжността на началник на група „Териториална полиция-Д." в сектор „Охранителна полиция" към 8 РУП на СДВР му било наложено дисциплинарно

наказание „Порицание“ за срок от 1 година със заповед №312/18.07.2012г. на Началника на 8 РУП-СДВР. Според изложеното в исковата молба, дисциплинарното наказание било наложено поради неупражнен контрол на служители съгласно утвърдената специфична длъжностна характеристика. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание била отменена с Решение №1854/19.03.2013г. на Административен съд-София град, 1-во отделение, 10 състав. Според твърденията на И. в първоначалната искова молба, в резултат на издадената заповед изпитал морални страдания, срам, унижение, засегнати били честта и достойнството му пред колегите, потъпкана била полицейската му кариера и офицерска чест. Бил потиснат и притеснен при общуването си с най-близките хора.

В писмена защита ищцата чрез адв. Д. претендира изцяло основателност на исковата претенция на основанията по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и за предявения размер от 4 000 лв.и за причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в душевна болка, срам и унижение от уронването на офицерската му чест и достойнство, поради виновното и противоправно поведение на Началника на 08 РУП-СДВР. На основание чл.135, ал.2 АПК се позовава на събраните писмени и гласни доказателства в хода на съдебното производство, в това число, че началникът на 08 РУ е знаел, че И. не е извършил дисциплинарно нарушение, проверката срещу него била извършена в нарушение на закона, доказано от приетите писмени доказателства - възражението по извършената справка, от справката за ползваните отпуски на лицата, извършили проверката, чиито заявления за отпуск били подписани от началника на 08 РУ. Последният знаел за тези нарушения, както и, че нямало загубена преписка от И., умишлено и с цел упражняване на психически тормоз и уронване на достойнството на офицера И., издал незаконосъобразната заповед за наказание, отменена впоследствие с решението на съда по адм.д. 7313/2012г. Счита за установено от писмените и гласни доказателства, че началникът на 08 РУ - СДВР искал не просто да накаже ищеца, а да го унижи пред личния състав на РУ., а справката за извършената проверка била подписана от подчинени на И. И., което било недопустимо. Със справката и заповедта можело да се запознаят само равни по длъжност и по-старши, но не и подчинени на наказаните и то в тяхно присъствие. Също се доказало, че началникът на №/ РУ и членовете на комисията са се хвалили пред личния състав, че са наказали офицера И.. Поведението на началника на 08 РУ и причинените неимуществени вреди счита за доказани от разпитаните свидетели - В. Г., Л. Л. и Н. Г.. Доказано било, че ищецът И. Г. И. е бил подложен на психически тормоз и унижение, бил е подиграван във връзка с издадената неправомерна заповед за наказание, като същият много тежко е изживял тези унижения и тормоз, и е изпитвал душевна болка, за много дълъг период, докато съдът отменил заповедта. От разпита на свидетелите се установявало, че началникът на 08 РУП-СДВР след издаването на процесната заповед за наказание е продължил да тормози ищеца, като е спомогнал да бъдат издадени още две заповеди за наказания, които също са били отменени от съда, като ищецът дори е бил изпратен на реподбор, където се е представил отлично, поради което не е бил отстранен от работата му в полицията. Именно тези гаври с достойнството на инсп.И. И. от страна на началника на 08 РУП-СДВР безспорно спомогнали за ранната смърт на ищеца, което от своя страна също доказвало причинените неимуществени вреди на ищеца. Позовава се и на приложена от л.158 до л.165 справка за извършена проверка от началника на 02-ри Сектор „ ОКТП“ при О.-СДВР гл.инспектор Р.С., подписана и от н-к отдел „ ОП“ комисар М. М., от дата 11.04.2012г., според която справка нивото на

работа било добро, констатирани били няколко маловажни пропуски, за което било необходимо да се подобри информационното обучение на младшите районни инспектори по въпросите на Шенгенската информационна система. Почти веднага след тази проверка началникът на 08 РУП-СДВР започнал съвсем тенденциозно друга проверка, за да се подиграе с труда на ищеца И. и постигнатите добри резултати от ръководената от него група.

В ход по същество и в писмената защита се иска от съда да уважи исковата претенция в пълния предявен размер - 4000лв., в резултата на неправомерно увреждане, настъпило на дата 18.07.2012г., - датата на издаване на незаконната заповед, ведно със законната лихва, считано от 10.02.2015г., датата на влизане в законна сила на Решение №1854/19.03.2013г. по адм.д. 7313/2012г. на АССГ.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи чрез юрк. Г., оспори исковата претенция изцяло, в писмен отговор и в ход по същество, като претендира неоснователността ѝ изцяло. Счита същата за необоснована, тъй като не били приложени доказателства по изложените твърдения, а при евентуалност, претендира намаляване на размера на обезщетението. Счита, че не били ангажирани доказателства за претърпените неимуществени вреди от ищеца - като извършени впоследствие медицински прегледи, а неимуществените вреди не следвало да се доказват със свидетелски показания. не следвало да се омаловажава факта, че това са лица от близкото обкръжение на ищеца, които в голяма част от случаите имали пряк интерес той да получи обезщетение. Изнасянето на данни било едностранчиво, видно било от отменената заповед, че ищецът И. бил извършил нарушението като ползвал служебен автомобил за лични нужди, които факт следвало да се вземе предвид от съда. За вреди от подобен характер следвало специалист да даде обективна преценка за състоянието на ищеца, съобразени с личността и характера му. В отговора на исковата молба са изложени мотиви, относими към осъждани лица, явно неотнесими към предмета на правния спор по делото. Причините за емоционалния дисбаланс били комплексни и не трябвало да се приписват изцяло на дисциплинарното наказание.

Що се касае до размера на обезщетението, счита, че следва да бъде преценяван по справедливост, , като база служели икономическият растеж, и стандартът на живот в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че отмяната имала сама по себе си характер на репарация, размерът на обезщетението не следвало да съставлява източник на обогатяване. Позовава се на Постановление № 4 от 1968 г. и решения по чл.290 ГПК, в които съдът давал разяснения по критериите, при които при всеки отделен случай се определяло обезщетението за причинени неимуществени вреди.

От ответника е направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, както и искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

ПРОКУРОРЪТ -Г. при СГП, представи в ход по същество заключение за основателност на иска, като предвид събраните доказателства при разглеждането на делото от предходен съдебен състав, счита за доказани всичките елементи на основание чл.1 ЗОДОВ.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, в това

число събраните на основание чл.135, ал.2 АПК, взе предвид направените искания, доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

Исковата претенция е основана на отметен по съответния ред като незаконосъобразен административен акт, заповед №312/18.07.2012г. на началника на 8 РУП-СДВР , от издаването на който акт се претендират вреди. Така със заповед №312/18.07.2012г. на началника на 8 РУП-СДВР е наложено дисциплинарно наказание „порицание" за срок от една година на старши инспектор И. Г. И. началник на група „Териториална полиция - „Д." в сектор „Охранителна полиция" към 8 РУП- СДВР. СС решение №1854 от 19.03.2013г. по адм. дело №7313/2012г., Административен съд София-град, 1 отделение, 10 състав е отменена заповед №312/18.07.2012г. на началника на 8РУ „Полиция" в Столична дирекция на вътрешните работи, с която на И. Г. И. - началник на група „Териториална полиция -Д.", в сектор „Охранителна полиция" в СДВР е наложено дисциплинарно наказание порицание за срок от 1 година, като незаконосъобразна. Решението е влязло в законна сила на дата 10.02.2014г.

Исковата претенция е процесуално допустима по смисъла на чл. 204, ал.1 АПК, вр. ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Безспорно установено по делото основанието на предявения иск, от което се претендират вредите – незаконосъобразен акт, поради отмяната на Заповед №312/18.07.2012г. на началника 08-РУП- СДВР за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 1 година, отменена с Решение №1854 по адм.д. 7313/2012г. на АССГ, Първо отделение, 10-ти състав,

Също е доказано и второ основание по чл. 1, ал.1 ЗОДОВ – вредите се претендират от административна дейност.

Следователно, предмет на доказване делото и съответно на правната преценка на съда са претърпените неимуществени вреди от ищеца и причинната връзка с издаването на незаконосъобразната заповед. Съдът указа на страните доказателствена тежест, като цени на основание чл.135, ал.2 АПК събраните доказателства по гр.д. 32238/2016г. на СРС. По основанията претърпени вреди от незаконосъобразния акт и пряка причинно-следствена връзка между вредите и акта, съдът приема следното:

Свидетелката В. Г. е заявила, че когато И. И. бил началник-група, срещу него се извършвали проверки за просрочени преписки. И. И. бил под напрежение и искал да докаже правотата си, бил притеснен как ще приключат проверките и дали ще се наложат дисциплинарни наказания, страхувал впоследствие да не продължат проверките и да му наложат по-тежко наказание. Също свидетелката е посочила, че той не се чувствал добре, всеки ден говорел за това, както и че имал право да се защити. Проверките продължили няколко месеца, И. впоследствие казал, че заповедта за наказанието му била отменена. В групата се говорело за проверките, но колегите му го уважавали и не били резервирани към него.

Свидетелят Л. Л. работил с И. И. през 2012г. и знаел за три дисциплинарни производства срещу И. И.. Едната проверка била уж за загубена преписка, но такава преписка нямало, втората - за обявена тревога и още едно производство. По едно от производствата И. И. бил наказан- за несъществуващата преписка. Също Л. свидетелства за разклатено здраве на И. и, че бил много притеснен, тъй като могли да го уволнят. Твърди, че началниците му искали да го отстранят от поста. Свидетелят не е присъствал на изчитането на заповедта, но всички започнали да ги подиграват - от цялото РПУ. Тримата ги запознали какви дисциплинарни наказания ще им

наложат, била назначена комисия, но проверката се осъществила от началника на сектора К., а другите двама членове на комисията били в отпуска.

Свидетелят Н. Г. е заявил при разпита, че И. И. му споделил през лятото на 2012г., че срещу него е започнало дисциплинарно производство за допуснато от него нарушение- неупражнен контрол на негови подчинени, довело до загуба на прокурорска преписка, като впоследствие се установило, че преписката не е липсвала, а била в прокуратурата. Твърди, че И. преживял много тежко наложеното му дисциплинарно наказание, а също и, че И. му споделял, че се чувствал много зле за обвинение, за което няма вина. Свидетелства, че той се притеснявал за своя авторитет, тъй като в цялата му служба, определящо било утвърждаването на авторитета.

Също Г. е заявил пред съда, че авторитетът на И. бил сринат пред колегите, за което той нямал вина. И. му споделял, че страдал от безсъние. Според свидетеля И. бил винаги възпитан, весел, жизнерадостен, но след това се затворил в себе си и общувал само с най-близките си приятели, между които и с него. Твърди, че И. И. му споделил, че колегите му се присмивали, а той бил изключителен педант при изпълнение на служебните си задължения и постигал много високи резултати в работата си, дори в извън работно време е излизал с личния си автомобил да проверява подчинените си. Според свидетеля не било редно подчинените да бъдат запознати със справките, а само равни или по-старши можело да бъдат запознати.

Действително отменената Заповед № 312/18.07.2012г., издадена от началника на 08 РУ - СДВР, касаела вменено нарушение на ИКВ касаещо липсата на преписка с вх.№15204/128.12.2008г. по описа на 08 РУ - СДВР, прокурорска преписка П-311/2008г., констатирано при извършена проверка, което наред с останалите слабости и пропуски, комисията констатираща, че младши полицейски инспектор Л. А. не е отработил и просрочил 15 броя преписки, младши полицейски инспектор Методи К. не бил отработил и просрочил 24 броя преписки, като за периода на проверката старши инспектор И. И. не е упражнил контрол над посочените подчинени му служители, съгласно негово задължение по длъжностната му характеристика. За налагането на дисциплинарното наказание органът се е позовал на справка с рег. № 23120/17.07.2012г. за да отмени тази заповед, в мотивите на Решение № 1854/19.03.2013г. на АССГ е прието за недоказано вмененото нарушение на И. И., посочен бил само броя на неотработените преписки, като не били представени доказателства кога преписките са разпределени на инспекторите и кога същите е следвало да се произнесат по тях, какви са били сроковете за произнасянето, имало ли е причини да не се произнесат, като това са обстоятелства, които е следвало да се установят по отношение на всяка една преписка. Неустановяването на тези обстоятелства препятствало съдебната инстанция да направи обоснована проверка, такива обстоятелства не се съдържаха дори в изготвената справка и не биха могли да се установят от съдебната инстанция. Съдът е посочил, че проверката била извършена по докладна записка за липсващата прокурорска преписка, но мотивите в докладната записка не съставлявали основание за налагането на дисциплинарното наказание и съдът не следвало да се произнесе по него. В мотивите на съдебното решение е посочено, че при издаването на оспорената пред него заповед дисциплинарно-наказващият орган не е взел предвид, че в изпълнение на утвърден график била извършена проверка на създадената организация на работа, изпълнение на приоритетните задачи и воденето на задължителната документация, като за резултатите от проверката била изготвена справка от зам.директора на СДВР от

12.04.2012г., в която били направени изводи, че началникът на група - И. И., е създал необходимата организация за работа, воденето на служебната документация и изпълнението на приоритетните задачи от служителите на групата, които от своя страна притежавали необходимата мотивация и подхождали отговорно при изпълнението на мероприятията на отдела., били констатирани маловажни пропуски, които след оказана методическа помощ и дадени указания на място, били отстранени.

Останалите обстоятелства - относно състава на комисията, както и, че членовете ѝ били в отпуск, вмененото за изгубената преписка, не са обсъждани от съда по повод отмяната на оспорената по делото заповед.

За да е налице основанието за ангажирането на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, не се изисква установяването на виновно поведение на длъжностно лице при и по повод издаването на незаконосъобразния акт. Данните за умисъл налагане на издаването на заповедта от началника на 08 РУ СДВР - целта да бъде наказан и отстранен, за допуснати нарушения в хода на производството по издаването на заповедта, за извършването на проверка в нарушение на чл.237, ал.2 ЗМВР (отм.) и другите, касаят спазването на изискванията за законосъобразност на заповедта, в това число съответствието ѝ с целта на закона и са предмет на проверката от съда при обжалването ѝ. Няма данни за издаването ѝ при превратно упражняване на власт, изрично в мотивите на съдебното решение е посочено, че жалбата е основателна, но на различни от изложени в нея съображения. В производството по иск за вреди не могат да се пререшават въпроси за законосъобразността на актове и действия на административния орган, съставляващи част от процедурата по издаването на отменената от съда заповед за наложеното на ищеца И. И. дисциплинарно наказание. Това следва от чл. 177 АПК - решението на съда за отмяна на акта има действие за всички, чл. 298, ал.4 ГПК - решението влиза в сила и по отношение на разрешените с него въпроси.

Съдът цени свидетелските показания като обективни и незаинтересовани. Още повече, че ищецът е починал, няма данни никаква заинтересованост на свидетелите от изхода на делото. Твърденията на ответника за заинтересованост и близки отношения са бланкетни и нетононими, доколкото никой от свидетелите не е роднина на ищеца. Също необосновани са доводите на ищеца, че неимуществени вреди се установяват само чрез експертиза на медицинско лице, доколкото неимуществените вреди по дефиниция не се свързват пряко със заболяване, изискващо диагноза на психичното и душевно състояние на лице, в положението на ищеца. Свидетелските показания са допустимо доказателствено средство за установяването на неимуществени вреди, още повече, че изнесеното от свидетелите касае непосредствени впечатления от състоянието на ищеца И. И. и дали има връзка с налагането на процесното дисциплинарно наказание. От свидетелските показания действително се установяват претърпени неимуществени вреди от И. И. и като последица от наложеното му дисциплинарно наказание, отменено впоследствие с влязло в сила съдебно решение. Така от показанията на Г. се установява, че И. И. бил под напрежение и искал да докаже правотата си, както и че след налагане на

наказанието се страхувал да не продължат проверките и да му наложат по-тежко наказание. Свидетелката също установява, че И. И. не се чувствал добре вследствие на наложеното дисциплинарно наказание и всеки ден говорел за това, как трябва да се защити. Притесненията и тревогите на първоначалния ищец И. И. се установяват и въз основа от свидетеля Л., в това число, че И. И. бил с разклатено здраве и много притеснен, тъй като можели да го уволнят. От показанията на Л. и на свидетеля Г. също се установява и негативните преживявания на ищеца - душевната болка, срам, унижение от уронването на офицерската чест и достойнство на И. И.. Така Л. посочи, че всички започнали да ги подиграват с И. от цялото РПУ, в този смисъл е и изложеното от Г.. От показанията на последния се установява, че И. се притеснявал за своя авторитет, тъй като това било определящо за него в работата му и, че авторитетът му бил сринат пред подчинените му, а вследствие на наложеното му дисциплинарно наказание, И. И., който винаги бил възпитан, весел, жизнерадостен, след това се затворил в себе си и общувал само с най-близките си приятели, страдал от безсъние.

Предвид изложеното съдът намира, че въз основа на свидетелските показания се установяват негативните изживявания на първоначалния ищец И. И., притеснението, стреса, напрежението вследствие на наложеното дисциплинарно наказание, както и срама от засягането на офицерската чест, професионалния му авторитет и лично достойнство пред неговите колеги и подчинени.

Също от изнесените данни в свидетелските показания съдът приема за установено не само, че действително И. И. е претърпял неимуществени вреди, но и, че тези вреди представляват пряка и непосредствена последица от процесната незаконосъобразна заповед за наложеното му дисциплинарно наказание, с което са изпълнени и следващите две изисквания - за действително претърпени неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт.

Предвид всичко изложено, то всички предпоставки по чл.1, ал.1 ЗОДОВ вр. чл. 4 за ангажиране отговорността на държавата и общините за вреди се установиха по делото: незаконосъобразен акт, издаден от административен орган и при упражняване на административна дейност, претърпени неимуществени вреди и пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и вредите.

Съгласно чл.4 ЗОДОВ, държавата отговаря за всички претърпени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. поради липса на критерии за определяне на размера на обезщетението, на основание пар. 1 ЗОДОВ е приложим чл.52 от Закона за задълженията и договорите, - като размерът на вредите се определя по справедливост.

Ищецът претендира неимуществени вреди в размер на 4 000 лв., но посочва, че вредите са търпани от датата на издаването на заповедта за наложеното му дисциплинарно наказание и до влизане в сила на съдебното решение за отмяната ѝ - т.е. от 18.07.2012г. до 10.02.2014г., за период почти две години, но е видно е от първоинстанционното решение по оспорването на заповедта, че същата е връчена на ищеца И. на 19.07.2012г., поради което не е възможно да търпи вреди преди да е узнал за съществуването ѝ, но е

налице разлика от 1 ден.

Както се посочи, съгласно чл.52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Понятието "справедливост" по чл.52 от Закона за задълженията и договорите не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица, конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението, както и неговия размер. При определянето на справедливото обезщетение съдът следва да съобрази установените по делото факти за интензитета на изпитаните от ищеца неприятни психически изживявания от наложеното му дисциплинарно наказание.

В казуса по делото не се твърди, че ищецът е преживял физически страдания. Следователно, не са налице отрицателни последици, които да са дали отражение върху психическото или физическото му здраве. В казуса по делото няма данни за последици за здравето на ищеца в резултат на издадената заповед. В случая от значение са обстоятелствата за негативните изживявания на ищеца, неговите притеснения и стрес. Съдът при определяне на размера на обезщетението отчита значението за ищеца на авторитета, офицерската му чест и достойнство, професионален авторитет пред колегите му, които действително са били засегнати в значителна степен. Съдът взема предвид значението на посочените морални ценности за ищеца и установеното за негативните изживявания на ищеца, тревогите, затварянето в себе си, срама и унижението, наред със засягането на офицерската му чест, професионален авторитет и лично достойнство пред колеги и подчинени. Следователно, при преценката на конкретните и обективно приети за установени обстоятелства в казуса по делото, имащи значение за правилното определяне на основанието за присъждане на обезщетението, както и периодът, през който са търпани вредите, настоящият състав на съда, намира, че обезщетението, определено по справедливост по реда на **чл.52 от ЗЗД следва да бъде в размер на предявения иск от 4000 лева.**

Що се касае до възражението за прекомерност на размера на възнаграждението на адвоката - 400лв., то тъй като се касае за 4 000лв. искова претенция, а съгласно чл.8, ал.1, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е определен минимален размер от 510лв., предвид на което размер от 400 лв. не е прекомерен. По делото са представени - договор за правна защита и съдействие и пълномощно, то които е видно, че е договорено и платено в брой възнаграждение на адвоката в размер на 400лв. При тези обстоятелства, искането от страна на ищцата И. за присъждане на разноски в размер на 400 лв. за адвокатско възнаграждение е основателно. При възражението по чл.78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар поради несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът има възможността да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл.36, ал.2 от

Закона за адвокатурата. Следователно, възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно.

На основание изложеното, и чл.172, ал.2 АПК вр. чл.1 и чл.4 от ЗОДОВ, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, със седалище [населено място], ДА ЗАПЛАТИ на Е. Т. И., с ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на наследник на И. Г. И.,

-сумата от 4000 (четири хиляди) лева на основание чл.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, за обезщетение за неимуществени вреди за периода от 19.07.2012г до 10.02.2014г. от незаконосъобразността на Заповед №312/18.07.2012г. на началника 08-РУП-СДВР за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 1 година, отменена с Решение №1854 по адм.д. 7313/2012г. на АССГ, Първо отделение, 10-ти състав, ведно със законната лихва от 10.02.2014г. - датата на влизане в сила на решението на съда за отмяната на заповедта,

- сумата от 400 (четиристотин) лева за разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: